

Τοτ (Α Noszy ή esete Tóth Marival, 1908). Το τελευταίο έργο του, *Η μάχη πόλη* (Α Iekete város, 1910), είναι το τελευταίο του από τα ιστορικά μυθιστορημάτα του. [Br.]

Μικτά ορκωτά δικαστήρια, τα (Ποιν. Δικ.) τα κατά νόμο αρμόδια δικαστήρια για την εκδίκαση κακουρηγημάτων (εκτός από εκείνα που ανήκουν στην αρμοδιότητα των εφετείων), και των πολιτικών πλημμελημάτων (άρθρ. 97 παρ. 1 Συντάγματος και άρθρ. 109 σε συνδυασμό με άρθρα 111, 8 και 377 επόμενα Κ. Ποιν. Δ.). Οι *δικαστικές ρυθμίσεις* που διέπουν την ισχύουσα νομοθεσία συνοψίζονται στα ακόλουθα τρία σημεία: 1) θεσπίζονται δύο βαθμοί μικτών ορκωτών δικαστηρίων: αφ' ενός το μικτό ορκωτό δικαστήριο (πρόεδρος πρωτοδικών ή ο αναπληρωτής του, δύο πρωτοδίκες και τέσσερις ένορκοι) και αφ' ετέρου το μικτό ορκωτό εφετείο (πρόεδρος εφετών, δύο εφέτες και τέσσερις ένορκοι), που κρίνει τις εφέσεις κατά των αποφάσεων του μικτού ορκωτού δικαστηρίου (πρβλ. άρθρ. 499 Κ. Ποιν. Δ. όπως αντικαταστάθηκε με το άρθρ. 14 Ν. 1649/1986). 2) οι ένορκοι επιλέγονται από καταλόγους που καταρτίζονται κάθε χρόνο με μέριμνα του συμβουλίου πλημμελειοδικών και του συμβουλίου εφετών, έπειτα από ακρόαση του αρμόδιου εισαγγελέα και με βάση ορισμένα προσόντα ή ιδιότητες (ηλικία, μόρφωση, κατάσταση ποινικού μητρώου κ.λπ.) (άρθρ. 377 επόμενα Κ. Ποιν. Δ.). 3) οι τακτικοί δικαστές μαζί με τους ένορκους και με ισότιμη ψήφο αποφασίζουν για την κατηγορία και ιδίως για το εάν υπάρχει τέλεση της αποδιδόμενης στον κατηγορούμενο πράξης και ποινική ευθύνη γ' αυτήν. Επίσης αποφαινόμενοι για την επιβλητέα ποινή ή τα επιβλητέα μέτρα ασφαλείας (ύψος, επιμέτρηση, ελαφρυνητικές ή επιβαρυντικές περιστάσεις, μετατροπή ή αναστολή κ.ά.) καθώς και για κάθε άλλο θέμα που δεν υπάγεται ειδικά στην αρμοδιότητα των τακτικών δικαστών (άρθρ. 404 Κ. Ποιν. Δ.). Θεωρείται έτσι ότι οι ένορκοι ασκούν δικαστικό έργο ταυτόσημο με εκείνο των τακτικών δικαστών (Εφετείο Θεσσαλονίκης απόφαση: 38/1982, *Ποινικά Χρονικά* τόμ. ΑΒ' σ. 944). Εξάλλου οι τακτικοί δικαστές αποφασίζουν μόνοι τους, χωρίς τη σύμπραξη των ένορκων, για το θέμα της αρμοδιότητας του δικαστηρίου, αν θεθεί πριν αρχίσει η απαδεικτική διαδικασία, για τη νομιμοποίηση της παράστασης του πολιτικού ενόχου ή του αστικού υπευθύνου, για τα διαδικαστικά ή παρεμπιπτόντα νομικά ζητήματα που εμφανίζονται αντίστοιχα κατά τη διεξαγωγή της διαδικασίας στο ακροατήριο ή κατά τη διάρκεια της συζήτησης κ.ά. (άρθρ. 405 Κ. Ποιν. Δ., πρβλ. Θεοδ. Λαφαζάνου, «Διαχωρισμός αρμοδιοτήτων στα μικτά ορκωτά δικαστήρια», *Ποινικά Χρονικά* τόμ. ΑΕ' 1985, σ. 945-955 και Γρ. Παπαγεωργίου, *Δικαστήρια κακουρηγημάτων*, Αθήνα/Κομοτηνή 1988, σ. 143 επ.).

Εκτός όμως από τα μικτά ορκωτά δικαστήρια, δικαιοδοσία για την κατ' εξαίρεση εκδίκαση ορισμένων κακουρηγημάτων έχουν τα δικαστήρια

ανηλικών (άρθρ. 113 Κ. Ποιν. Δ. σε συνδυασμό με άρθρ. 54 Ποιν. Κ.) και προπάντων, όπως αναφέρθηκε ήδη, τα *εφετεία* (εκ τακτικών δικαστών), τριμελή σε πρώτο βαθμό και πενταμελή σε δεύτερο βαθμό (άρθρ. 111 Κ. Ποιν. Δ.). Παλαιότερα τη δικαιοδοσία επί κακουρηγημάτων είχαν κατά κύριο λόγο τα λεγόμενα *κακουροδικεία ή αμινή ορκωτά δικαστήρια*, με προεξάρχον το στοιχείο των λαϊκών δικαστών ή «ενόρκων». Για την ιστορία του θεσμού, την πολιτική σημασία του και τις κρίσεις που έχουν διατυπωθεί σχετικά, βλ. ΟΡΚΩΤΑ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ.

Μίκτης, ο (Μουσ.): τράπεζα μίξεως (κονσόλα) η κεντρική ηλεκτρονική συσκευή που επιτρέπει τη σωστή (σύμφωνη με τις αισθητικές αντιλήψεις σχέση-ισορροπία των εντάσεων, της κατανομής μέσα στον χώρο διαφόρων ηχητικών σημάτων — μουσική, ομιλίες, ήχοι του περιβάλλοντος) ηχολήψια ή μετάδοση ηχητικών σημάτων. Αποτελείται από έναν αριθμό (από 2 ως 30-50 κ.λπ.) στελεχών μονάδων εισόδου των σημάτων (φέτες των inputs) και το σύστημα αποστολής των σημάτων κατά το επιθυμητό ποσοστό έντασης και αναλογίας στη μία ή στις περισσότερες εξόδους (outputs) [μία έξοδος σύστημα μονοφωνικό, δύο στερεοφωνικό, τέσσερις τετραφωνικό και πολίχονο (πολυκαναλικό) 8, 16, 24, 36 κ.λπ.].

Οι μονάδες των εισόδων και εξόδων, ανάλογα με το ποιοτικό επίπεδο του μίκτη, διαθέτουν *σύστημα επιλογής της πηγής* (μικρόφωνα, μαγνητόφωνα, πικ απ) και *ρύθμιση της ευαισθησίας της εισόδου*, *φίλτρα*, *δυνατότητα παραπομπής* και *στη συνεχεία επιστροφής των σημάτων σε διάφορες περιφερειακές συσκευές*, που τα διορθώνουν ή τα αλλοιώνουν [βάθος, καθυστέρηση (delay), *voicoder* κ.λπ.]. *Σύστημα καθορισμού τών εξόδων*, στις οποίες θέλει ο χρήστης να αποστείλει το ηχητικό σήμα με δυνατότητα ρύθμισης των αναλογιών έντασης του κάθε ηχητικού στοιχείου, όταν η αποστολή απευθύνεται σε περισσότερες από μία εξόδους: το *ποτενσιόμετρο*, που ρυθμίζει τις εντάσεις και διάφορα άλλα συστήματα που διευκολύνουν τις συγκεκριμένες απαιτήσεις και ανάγκες ενός ηλεκτρονικού εργαστηρίου ηχολήψιας ή χώρου μετάδοσης του ήχου (π.χ. εκκλησία, αίθουσα συνεδρίων ή συναυλιών κ.λπ.). [Π]

Μίκτης, ο (γαλλ. mélangeur) (Ραδιοηλεκτρ.): διάταξη που χρησιμοποιείται στους ραδιοφωνικούς πομπούς και δέκτες. Η διάταξη αυτή αναμειγνύει δύο διαφορετικά σήματα (π.χ. το σήμα που δέχεται η κεραία του δέκτη με ένα σήμα που παράγεται μέσα σε αυτόν) και σχηματίζει έτσι ένα νέο σήμα με επιθυμητές ιδιότητες. ► ΕΤΕΡΟΔΥΝΟ. [Π]

Μικτό δάσος, —το (αγγλ. mixed forest) (Βοτ.): 1) μεταβατική ζώνη θλάστησης μεταξύ ενός δάσους κωνοφόρων και ενός δάσους πλατύφυλλων, ιδιαίτερα στο Βόρειο Ημισφαίριο. 2) ένα δάσος με δύο ή περισσότερα κυρίαρχα είδη δέντρων. [Br.]

Μίκτρια λυχνία, η (Ραδιοηλεκτρ.): ηλεκτρονική λυχνία που απο-

τελεί το κύριο μέρος της διάταξης του μίκτη' ενός πομπού ή ενός δέκτη. Συνήθως πρόκειται για λυχνία πολλαπλών στοιχείων. [Π]

► ΕΤΕΡΟΔΥΝΟ / ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ (ΤΑ ΣΥΣΤΑΤΙΚΑ ΤΩΝ ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΩΝ ΚΥΚΛΩΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΣΥΣΤΗΜΑΤΩΝ. Ηλεκτρονικές λυχνίες).

Μίκυ Μάους (Mickey Mouse) ένας από τους πιο δημοφιλείς και πιο φημισμένους χαρακτήρες στις ιστορίες με κινούμενα σχέδια του Γουόλτ Ντίσνεϋ, ο οποίος τον παρουσίασε για πρώτη φορά στο Ατμόπλοιο «Γουίλι» (Steamboat Willie, 1928), το πρώτο του έργο κινούμενων σχεδίων στον ομιλούντα κινηματογράφο. Ο χαρακτήρας του Μίκυ Μάους είναι δημιουργημα του ίδιου του Ντίσνεϋ. Τα σκίτσα του φιλοτεχνούσε συνήθως ο Αμπ Άγουερκς (Ub Iwerks), αλλά η φωνή ήταν του Ντίσνεϋ. Στις ιστορίες του Ντίσνεϋ ο Μίκυ εμφανιζόταν συχνά μαζί με τη φίλη του, τη Μίνι Μάους (Minnie Mouse).

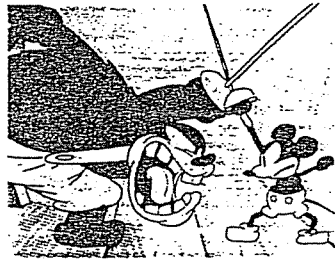
Ο Μίκυ ήταν ένα πρόσχαρο και πανηρό, συμπαθητικό παντοκίκι, το οποίο πρωταγωνίστησε σε περισσότερες από εκατό ιστορίες με κινούμενα σχέδια και έγινε αντικείμενο γενικής σχεδόν λατρείας. Το 1932 ο Ντίσνεϋ βραβεύθηκε για τη δημιουργία του Μίκυ Μάους από την Ακαδημία Κινηματογραφικών Τεχνών και Επιστημών (βραβείο Όσκαρ). [Br.]

Μίκων, ο (αρχ.)· μεγάλος Αθηναίος ζωγράφος και χαλκοπλάστης, γιος του φανομάχου, που η καλλιτεχνική του δραστηριότητα τοποθετείται γύρω στο 470-450 π.Χ. Για τα αγάλματα του Μίκωνος αντλούμε πληροφορίες τόσο από αναφορές των αρχαίων πηγών (Παυσ. 6, 6, 1· Πλίνιος, Nat. Hist. 34, 88), που θαυμάζουν κυρίως τους χάλκινους αθλητές του, όσο και από διάσωθέντα βάθρα αγαλμάτων του στην Ολυμπία και την Ακρόπολη των Αθηνών. Περισσότερο γνωστός έμεινε ο Μίκων για τη δραστηριότητά του ως ζωγράφος και μάλιστα για έργα του στο Θησείο (στο ιερό του Θησεύς, όχι στον ναό του Ηραίου), στο Ανάκειο και στην Ποικίλη στοά. Και παρ' όλο που οι πληροφορίες των πηγών για το έργο του είναι περιγραφικές, είναι σίγουρο ότι ο Μίκων θεωρούνταν από τους αρχαίους ως ένας πολύ σημαντικός καλλιτέχνης.

Στο Θησείο, που ανεγέρθηκε γύρω στο 470, ο Πασανίας (1, 17, 2) αναφέρει τρεις ζωγραφικές συνθέσεις (*Αμαζονομαχία*, *Κενταυρομαχία* και την *Κάθοδο του Θησέα προς τον Ποσειδώνα* και την *Αμφιτριπή*), από τις οποίες αποδίδει ονομαστικά στον Μίκωνα μόνο την τρίτη. Επειδή από άλλες πηγές είναι γνωστό πως στο Θησείο εργάστηκε και ο Πολύγνωτος, είναι πολύ πιθανό να υποθέσουμε ότι εδώ συνεργάστηκαν και οι δύο μεγάλοι ζωγράφοι της εποχής.

Συνεργασία Μίκωνος και Πολυγνώτου αναφέρεται και στο Ανάκειο, ιερό των Διοσκούρων στη θόρεια πλαγιά της Ακρόπολης (Παυσ. 1, 18, 1), όπου ο Μίκων απαθανάτισε τον Κάστορα και τον Πολυδευκή κατά τη συμμετοχή τους στην Αργοναυτική εκστρατεία. Οι δύο αυτοί ζωγράφοι του 5ου π.Χ. αιώνα, σε συνεργασία και με τον Πάναινο, διακόσμησαν με ζωγραφικές

συνθέσεις και την Ποικίλη στοά, στη θόρεια πλευρά της Αγοράς, γύρω στο 470-460 π.Χ. Στον Μίκωνα αποδίδει η παράδοση την *Αμαζονομαχία*, ενώ είναι πιθανό να βοήθησε τον Πάναινο και στη *Μάχη του Μαραθώνος*. [Π]

◀ Ο Μίκυ Μάους σε χαρακτηριστικό κινούμενο σχέδιο του Γουόλτ Ντίσνεϋ. 1929.

Μιλ, Τζέιμς (Mill, James)· Σκώτος φιλόσοφος, ιστορικός και οικονομολόγος, εκπρόσωπος του φιλοσοφικού ριζοσπαστισμού, μιας σχολής που είναι γνωστή και ως *ωφελιμισμός*, ο οποίος τόνιζε την ανάγκη για μια επιστημονική βάση της φιλοσοφίας, καθώς και για μια ουμανιστική προσέγγιση της πολιτικής και της οικονομίας. Ο μεγαλύτερος γιος του ήταν ο φιλόσοφος Τζων Στιούαρτ Μιλ (Νόρθγουοστερ Μπριτζ, Σκωτία, 1773-Λονδίνο 1836).

Ο Τζέιμς Μιλ διακρίθηκε ως ελληνοστής στο Πανεπιστήμιο του Εδιμβούργου, και στράφηκε στη συνέχεια σε ιστορικές και φιλοσοφικές μελέτες. Το 1806 άρχισε να γράφει την *Ιστορία των Βρετανικών Ινδιών* (History of British India, 3 τόμ. 1817).

Ο Μιλ γνώρισε τον Τζέρεμι Μπένθαμ, τον θεμελιωτή του ωφελιμισμού, το 1808. Ως στενός σύντροφος και φίλος του Μπένθαμ, υιοθέτησε τις αρχές του τελευταίου στο σύνολό τους και έκανε περισσότερα από κάθε άλλον για να τις διαδώσει και να πολεμήσει τις αρχές του ρομαντισμού. Το 1811 συνέθεσε στην έκδοση του περιοδικού *Philanthropist* με τον Άγγλο συγγραφέα Γουίλιαμ Άλεν (William Allen), όπου εξέθεσε τις απόψεις του για την εκπαίδευση, την ελευθερία του Τύπου και το σύστημα κανόνων των φυλακών. Το 1814 ο Μιλ ανέλαβε τη συγγραφή άρθρων για την πολιτική, τα νομικά και την εκπαίδευση στην 4η, 5η και 6η έκδοση της *Encyclopaedia Britannica*. Το άρθρο του «Κυβέρνηση» άσκησε σημαντική επίδραση στην κοινή γνώμη κατά τη δεκαετία του 1820 και προετοίμασε το έδαφος ώστε να ψηφιστεί από το Κοινοβούλιο το 1832 ο πρώτος Μεταρρυθμιστικός Νόμος.

Το 1819, δύο χρόνια μετά τη δημοσίευση του βιβλίου του *Ιστορία των Βρετανικών Ινδιών*, ο Μιλ τοποθετήθηκε αξιωματούχος στην Υπηρεσία Ινδικών Υποθέσεων, παρά την έντονη κριτική του στην *Ιστορία* του που είχε ασκήσει κατά της βρετανικής διοίκησης στις Ινδίες. Η *Ιστορία*, το σημαντικότερο συγγραφικό έργο του, ήταν η πρώτη πλήρης μελέτη της κατακτησης των Ινδιών. Το ίδιο το έργο και η υπηρέσιακή σχέση του συγγραφέα με την Ινδία κατά τα τελευταία 17 χρόνια